

شهاب سنگ چیست؟

در فضا تکه سنگ‌های بی شماری در اندازه‌های مختلف وجود دارد. هم چنان که زمین دور خورشید می‌گردد، با این تکه سنگ‌ها که در مسیرش قرار می‌گیرند، مواجه می‌شود.

در فضا تکه سنگ‌های بی شماری در اندازه‌های مختلف وجود دارد. هم چنان که زمین دور خورشید می‌گردد، با این تکه سنگ‌ها که در مسیرش قرار می‌گیرند، مواجه می‌شود. هنگامی که این سنگ‌ها با سرعت بسیار زیادی که دارند، وارد جوّ زمین می‌شوند با هوای اطراف زمین اصطکاک پیدا می‌کنند. بر اثر این اصطکاک حرارت بسیار زیادی تولید می‌شود و تکه سنگ به شدت داغ و گداخته می‌شود تا حدی که آتش می‌گیرد و شروع به سوختن می‌کند. به همین دلیل در آسمان شب، ستاره‌های سوزانی را می‌بینیم که از یک سو به سوی دیگر می‌روند. عمر این ستاره‌ها بیش تر از چند ثانیه نیست و پس از آن ناپدید می‌شوند. این اتفاق در روز هم می‌افتد، اما نمی‌توانیم آن را ببینیم، چون نور این سنگ‌های سوزان در برابر نور خورشید بسیار ناچیز است و به چشم نمی‌آید. به این سنگ‌های سوزان #171 شهاب سنگ» می‌گویند.

سنگ‌های آسمانی، خارج از جوّ زمین قرار دارند و اندازه‌ی آن‌ها متفاوت است. جنس آن‌ها هم ممکن است از سنگ، آهن یا ترکیبی از هر دو باشد. اگر سنگ آسمانی وارد جوّ زمین شود، اما نسوزد و با زمین برخورد کند، به آن meteorite گفته می‌شود.

شهاب سنگ‌ها دو دسته اند: صخره‌ای و فلزی.

در زمان‌های مشخصی از سال، تعداد زیادی سنگ آسمانی وارد جوّ زمین می‌شود. این اتفاق وقتی می‌افتد که زمین هنگام حرکت خود به دور خورشید وارد منطقه‌ای می‌شود که تعداد زیادی از این سنگ‌ها در فضا وجود دارد. این سنگ‌ها در حقیقت ستاره‌های دنباله‌داری هستند که با نزدیک شدن به خورشید متلاشی شده‌اند و توده‌ای از سنگ و غبار را در مسیر خود پراکنده‌اند. اگر زمین در مسیر چنین توده‌ای قرار بگیرد با بارانی از سنگ‌های آسمانی کوچک یا بسیار عظیم مواجه می‌شود که وارد جوّ می‌شوند.

بنابراین ستاره‌ی دنباله‌دار یا شهاب‌سنگ‌های نورانی هیچ شباهتی با ستاره‌های واقعی که در آسمان دیده می‌شوند، ندارند. این فقط نامی است که به تکه‌سنگ‌های سرگردان بین سیارات داده‌اند که هنگام وارد شدن به جوّ زمین، آتش می‌گیرند. اصطکاک آن‌ها با جوّ زمین باعث می‌شود گداخته شوند و به نواری از نور سفید تبدیل شوند که اصطلاحاً به آن‌ها ستاره می‌گویند.